

Zac Poonen: A szellemi hanyatlás leckéi 3-4.

2008. február (1-2)

Gondolkodjunk el az efézusi gyülekezet történetén. Pál apostol három évig maradt ott, tanított nappal és éjjel (Csel. 20,31). Ez azt jelenti, hogy Efézusban a keresztyények Pálnak sok száz tanítását hallották. Rendkívüli csodákat láttak, amiket az Úr köztük tett (Csel. 19,11). Tőlük kiindulva terjedt el Isten Igéje két évszázadon át KisÁzsia minden szomszédos részén. Ébredés átélői voltak (Csel. 19,10.19). Ők voltak a legkiemeltebbek az apostoli idők összes gyülekezetei közt. Kétségtelenül ők voltak abban az időben KisÁzsia legszellemibb gyülekezete is. (Ezt érthetjük Pálnak az efézusi gyülekezethez írt leveléből, amelyben semmit sem kifogásolhatott náluk, míg a többi gyülekezetekhez írt leveleiben ezt tennie kellett).

Mindazáltal, amikor eltávozott Efézusból, figyelmeztette az egyházi szolgákat, hogy a következő nemzedékben az új gyülekezeti vezetésben negatív dolgok bontakozhatnak ki. Azt mondta nekik, hogy gonosz farkasok jönnek majd közéjük, és közülük is támadnak olyan férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek és az embereket magukhoz kötik, ahelyett, hogy az Úrhoz vezetnék (Csel. 20,29-30). Ameddig Pál ott volt, a farkasok nem merészeltek az efézusi nyájhoz jönni. Pál hű ajtónálló volt (lásd Márk 13,34), aki kapott kellő szellemi méltóságot az Úrtól a kenete által, mivel félté az Urat, és mindenben az Úr érdekéért buzgólkodott, nem pedig a sajátjáért. Kellő szellemi ítélőképessége is volt ahhoz, hogy tudja, hogy az egyházi szolgák szellemi állapota Efézusban rossz volt – így tudta azt is, hogy az állapotok rosszabbodni fognak, mihelyt ők veszik át a gyülekezet irányítását.

Pál nem jövendölte meg konkrétan a gyülekezet egyházi szolgálóinak, hogy végül is mi fog történni. Nem. Ez csak egy figyelmeztetés volt. Nem kellett volna feltétlenül úgy történnie, ahogy szólt, amennyiben az egyháziszolgálók megítélték volna önmagukat és megtértek volna. Jónás egykor Ninive elpusztulásáról prófétált. De nem következett be, amit prófétált, mert Ninivében az emberek megtértek. Az efézusi gyülekezet is elkerülhette volna rossz végzetét, amit Pál prófétált. Ám a gyülekezetvezetés új nemzedéke Efézusban nem vette komolyan Pál figyelmeztetését, és eltávolodott az Úrtól.

Az első század végén következett a gyülekezetvezetés harmadik nemzedéke. Tanításaik még mindig jók voltak, buzgólkodtak a keresztyény szolgálatok kivitelezésében. Biztosan megvoltak még a szokásos gyülekezeti és más összejöveteleik. Szellemi állapotuk azonban annyira rossz volt, hogy az Úr csaknem megvonta tőlük, hogy őket gyülekezetének ismerje el. Mi volt a vétségük? Elvesztették az Úrnak való átadottságukat, az első szeretetet (Jel. 2,4-5).

Mire tanít bennünket az efézusi gyülekezet története? Éppen arra, hogy egyetlen tan vagy tanítás sem annyira fontos, mint magának az Úrnak való igazi odaszánás. Az igazi szellemiségnek egy, és csak egy valódi ismertetőjele van, az hogy a Jézus élete mindinkább kiábrázolódik viselkedésünkben. Ez csak fokról fokra haladhat előre küzdelmeinkben, amikor egyre jobban átadjuk magunkat az Úrnak.

Pál istenfélő férfi volt, gyümölcsöző és hű apostol, aki az Úr Jézusnak élete végéig átadta magát. Mindenhol figyelmeztette a hívőket, hogy a Sátán minden eszközt fel fog használni arra, hogy őket „Krisztus iránti őszinteségtől (egyszerűségtől) és tisztaságtól” eltérítse (2.Kor. 11,3).

Tanításbeli hibák, pl. a „vízkeresztiséget” vagy a „Szent Szellem általi keresztiséget” illetően, távolról sem annyira veszélyesek, mint a Krisztusnak való személyes átadottság elvesztése. Ezt sok hívő, úgy látszik, mégsem képes felfogni.

Látjuk, hogy maga Pál Istent csak a saját nemzedékében szolgálhatta. Akik vele éltek, mint Timóteus, átélték szellemét a Krisztus iránti önzetlen átadásban (Fil. 2,19-21). De mégis, Pál az általa alapított hívő gyülekezetek még csupán második nemzedékére sem ruházhatta át a maga szellemiségét.

Ennek hasonlatosságát látjuk minden mozgalomban, melyet Isten támasztott, megismétlődni – minden egyes generációban, az első század óta.

Isten tiszta bizonyosságot akar minden generációban az Ő nevével a világ minden részén. Erre a célra támaszt egy istenfélő férfit egy országban egy meghatározott generációban, hogy ebben az országban a

gyülekezetet, és azt az igazságot, amit az apostolok tanítottak, ismét felépítse, és hogy az embereket arra irányítsa, hogy Isten szerinti hívő életet folytassanak. Egy ilyen mozgalom lassan bontakozik ki e férfi körül, és néhány komoly hívő, akiknek elégük van saját generációjuk hamis és képmutató kereszténységéből, ő köré gyülekeznek. Hamar létrejön az Úrról való tiszta bizonyosság. Ez a csoport kezdetben mindig kicsi, a korábbi egyház pedig szenvedélyesen gyűlöli és üldözi. Legjobban az alapítót gyűlölik. A gyűlölet többnyire annál a csoportnál a legnagyobb, amelyet Isten az előző generációban támasztott, mivel ennek a csoportnak a jelenlegi vezetői, akik nem képesek tényként elfogadni, hogy Isten elhagyta őket, féltékenyek az új csoportra! Ebben az új csoport elleni támadásban részt vesz a Sátán is, és vádaskodással végzi a munkáját, többnyire más „hívők” által, akik éppen a korábbi csoportból valók.

Ezek az emberek és démonok általi üldözések és vádak nem akadályozzák meg Istent abban, hogy tiszta bizonyosságot tegyen újra magáról és nevééről, azon férfi által, akit Ő támasztott ebben az új generációban. De mi történik, amikor ez a férfi meghal? Utána elkezd a mozgalom hanyatlani. A Krisztusnak való személyes átadottság eltűnik és azt az alapító által tanított tanok kihangsúlyozásával pótolják. Ezek a tanítások a második nemzedéknek fontosabbak, mint magának az Úrnak a személye. Felhő képződik Isten és ököztük, ahogyan az az Úr és a tanítványok esetében a hegyen az átváltozáskor volt (Mát. 17,5).

Egyetlen tanítás sem, bármilyen fontos vagy jó is, nem foglalhatja el a Jézusnak való személyes átadottság helyét. Az alapító ismeri az Urat. A második nemzedék csak a tanítást ismeri. Káosz keletkezik, és abban az időben, amikor a mozgalom a harmadik nemzedékig jut, látható szétválás és zűrzavar van.

A legelterjedtebb dolgok egyike, ami minden mozgalomban felbukkan, az, hogy a csoport a második, harmadik nemzedék idejére gazdag és jómódú lesz, olyan tagokkal, akik sok pénzt, házat, földterületet és vagyont, stb. mondanak magukénak. A jómódot pedig óhatatlanul büszkeség, önelégültség, öntetszég kísér, mert csak kevés hívő tud a gazdagsággal jól bánni.

Egy mozgalom első generációja rendszerint szegénységgel küzd, és Istenhez közel van. A második és harmadik generáció inkább a világhoz van közel gazdagsága által és szegénnyé lesz a szellemekben. Isten aztán eltávolodik e csoporttól, amelyik Babilon részévé vált, és támaszt egy másik férfit és vele egy teljesen új művet kezd. És bár ez a történet mindig újra megismétlődik, úgy tűnik, senki sem tanul az előttek elmentek hibáiból!!!

Akik bölcsek, azok széjjelnéznek, hogy meglássák, hol van jelen pillanatban Isten kenete, a mostani, a saját generációjukban, és teljesen beépülnek ebbe a gyülekezetbe. Mindegy lesz nekik, hogy az előző nemzedék idején hol volt a kenet. Ők azt a helyet keresik, ahol Isten most mozgatja meg a dolgokat, nem azt, ahol ez egy vagy két nemzedékkel előbb történt.

Az Írás világosan mondja részünkre, hogy kerüljük azokat, akik a hívő életnek csak a látszatával bírnak (2.Tim. 3,5), és keressük azokkal való közösséget, akik tiszta szívből hívják segítségül az Urat (2.Tim. 2,22). Azok, akiknek tiszta a szívük, olyan emberek, akik teljes szívükkel szeretik az Urat. Az ilyen hívők szívében nincs hely se a pénz, a birtok, e világ dolgai számára, se maguk, vagy családtagjaik, vagy munkahelyük számára. Mindennél jobban szeretik az Urat, ennél fogva családjukat is mélyebb, valóságosabb módon szeretik, mint azt egyébként tennék. Ők az Úrnak adják át magukat, nem egy tannak. Mindenkor az ilyen hívők közösségét keressük.

Így haladhat Isten műve nemzedékről nemzedékre, anélkül, hogy valaha is kudarcot vallana, mert se az emberek, se a Sátán ténykedései nem tudják Isten célját megakadályozni. Hallelujah!

Forrás:

Christian Fellowship Church – Bangalore, India

www.cfcindia.com